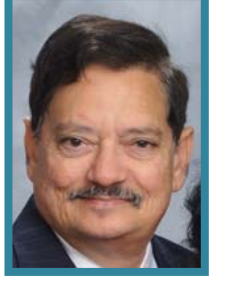

అమెరి 'కులాసా' కథలు

- వంగూరి చిట్టెన్ రాజు

-42-

మాస్క్ లా- లిస్క్ లా కథ

మా చిన్నప్పుడు తెలిసో తెలియకో నేనూ, మా తమ్ముడూ ఒకేలా ఉండేవాళ్ళం...అంటే మొహాలు కాదు. వెనకాల నుంచి చూస్తే అసమాట. ఆ మాట కొస్తే మాది 'అచ్చు గుద్దినట్టు' బాపతు కుటుంబం కాదు. అనగా కొన్ని కుటుంబాల్లో కన్న తండ్రిని కానీ, తల్లిని కానీ చూసి వాళ్ళ తొమ్మిదో సంతానం దాకా చూస్తే అందరూ క్లీరాక్స్ కాపీల్లా ఉంటారు. ఒకే ముక్కు పొడుగు, మూతి వంకర, స్వేచ్ఛ మొహం, లేదా త్రికోణాకారం మొహం వగైరాలలో ఏదో ఒకటి చూసి ఫలానా వాళ్ళబ్బాయి అనో, అమ్మాయి అనో చూడగానే రక్కున చెప్పెయ్యి వచ్చును. మరి మాది వెనకబడిన వ్యవహారమో ఏమిటో తెలియదు కానీ, మా అన్నదమ్ములం, అప్పచెల్లెళ్ళం అందరం నలుపూ, తెలుపూ, ఆ రెండింటికీ మధ్య రంగులతో మా అమ్మకీ, బాబయ్య గారికీ..ఆ మాటకొస్తే బంగారం లా ఉండే మా బామ్మ గారికీ, దానికి ఆపోజిట్ గా ఉండే మా తాత గారికీ సమన్యాయం చేశాం. అందులో భాగంగానే ముందు నుంచి చూస్తే మా తమ్ముడు త్రికోణం మొహంతో మా అమ్మ పోలిక, నేనేమో చతుర్భుజాకారం తో మా బాబయ్య గారి పోలికా అయినా, వీపు వేపు నుంచి చూస్తే ఇద్దరం ఒక్క లాగే ఉండేవాళ్ళం.

ఇది ఎలా తెలిసిందీ అంటే....మా చిన్నప్పుడు ఒకసారి ఎవరిదో బంధువుల ఇంటికి అందరం పెళ్ళికి వెళ్ళాం. ఎవరి హడావుడిలో వాళ్ళు ఉండగా, నేను అమాయకంగా నుంచుని పెళ్ళి తంతు చూస్తూ ఉంటే ఢభీమని వీపు మీద ఎవరో చరిచారు. నేను హాడిలి పోయి, వెనక్కి తిరగగానే ఒకాయన "ఏరా, ఆంజీ బావున్నావా? పెద్ద వాడివి అయిపోతున్నావు, హా" అని ఏదో అనబోతూ ఉంటే నాకు జరిగిన డేమీజీ అర్థం అయింది. "సార్..నేను రాజాని. మా తమ్ముడు ఆంజి అక్కడెక్కడో గాడి పొయ్యి దగ్గర ఉన్నాడు" అనగానే పాపం ఆయన కొంచెం చిన్నబుచ్చుకుని, "అయ్యో.. నువ్వటా....ఆంజి అనుకున్నాను" అనేసి అర్జంటుగా అక్కడి నుంచి నిష్క్రమించాడు. నేను వీపు గోక్కునీ, అది అందక అక్కడి సరుగుడి రాటని మా పొలాల్లో దున్నపోతులు చింత చెట్లకి రాసుకున్నట్టు బరుక్కున్నా సరిగ్గా గోక్కో లేక ఆ దెబ్బ నుంచి కోలుకునే సమయానికి ఆ పెళ్ళీ, పెటాకులూ అయి పోయి సాయంత్రం రిసెప్షన్ సమయం వచ్చేసింది. ఆ రోజుల్లో పెళ్ళిళ్ళలో మధ్యాహ్నం భోజనం సమయం లో అయితే నేల మీద కుట్టిన విస్తరాకులు వేస్తే.....సాయంత్రం రిసెప్షన్ అనగానే కాస్త దర్జా ఎక్కువ కాబట్టి తెల్ల దుప్పట్లు వేసిన బల్లల మీద అరిటాకుల్లో విందు భోజనం పెట్టేవారు...ఇంకా దర్జా ఎక్కువ అయితే సంగీత కచేరీ కూడా ఉండేది...సినిమా పాటలు పాడితే అలగాజనం కింద లెక్క...ఇప్పుడు దానికి ఆపోజిట్...అనుకుంటాను.

నేను ఆ రిసెప్షన్ కి బల్లలు వెయ్యడం లో ఓ చెయ్యి వెయ్యబోతుంటే ...వెనకాల నుంచి.. అప్పు చేసి పప్పు కూడూ లో ఆర్. నాగేశ్వర రావు బాపతు అదే దెబ్బ...అదే మాట.....

“ఏరా, ఆంజీ ఎలా ఉన్నావ్? ఒరేయ్..పొద్దున్న నువ్వు అనుకుని రాజా గాడిని ఇలాగే వీపు బద్దలు కొట్టాను రా.పాపం, ఏమనుకున్నాడో, ఏమిటో?”

మరి ఏమనుకున్నానో చెప్పాలి కదా.”సార్. మీరు పొద్దున్న కొట్టినదీ నన్నే. ఇప్పుడు కొట్టినదీ నన్నే..నేను రాజాని. ఆ వెధవ ఆంజీ గాడి వీపు ఇంకా ఎక్కడో వంటింట్లో గాడి పొయ్యి దగ్గరే తగలడాడు” అని ఏడుపు మొహం పెట్టాను. పాపం, ఆయన ఈ సారి కూడా సరిగ్గా పొద్దుటి లాగానే అదే వెర్రి మొహం పెట్టి” సారీ...వాట్ కెన్ ఐ డూ...యు లుక్ ఎలైక్” అని భాష మార్చి ఇంగ్లీషు లో వాపోయి, వంటింటి కేసి పారిపోయాడు. ఆ సాయంత్రం అయినా మా తమ్ముడు దెబ్బలు తిన్నాడో లేదో ఈ సాయంత్రం దాకా నాకు తెలియదు.

ఇప్పుడు అదంతా ఎందుకు జ్ఞాపకం వచ్చింది అంటే...

నిన్నుగాక మొన్న నేను క్వీన్ విక్టోరియా గారి ఆజ్ఞానుసారం వారానికి సరిపడా వంటింట్లో కావలసిన సరుకులు కొనడానికి హెచ్.ఈ.బీ అనే పెద్ద పచారీ కొట్టు కి వెళ్లాను. యధాప్రకారం నా జేబులో ఆవిడ చెప్పిన రెండు పట్టికలు ఉన్నాయి. ఒకటి “ఇవి కొన్నావంటే చంపేస్తాను”. రెండోది “ఇవి కొనకపోతే చంపేస్తాను.” ఈ రెండూ జేబులో పెట్టుకున్నాను. కూరల బండి తీసుకుని అక్కడ ఉండే ‘పాల నడవ’...అదే లెండి...పాలూ, మజ్జిగా వగిరాలు ఉండే “Aisle” అనమాట...అందులో ఆ బండి తోసుకుంటూ వెళ్తూ ఉండగా ఎర్ ర చొక్కా వేసుకుని సదరు హెచ్.ఈ.బీ లో పనిచేసే ఒకానొక అందమైన అమ్మాయి నన్ను చూడగానే ‘గుడ్ మోర్నింగ్’ అని పలకరించింది. మామూలు పరిస్థితులలో అయితే అలాంటి చక్కని చుక్క ఆప్యాయంగా పలకరించినప్పుడు అప్లవంకరలూ తిరిగిపోయి వాటేసుకునే దాకా ఓవర్ ఏక్షన్ చేద్దును కానీ ఇవాళ నాకు ఒళ్ళు మండిపోయింది. ఎందుకంటే...ఆ పిల్ల నన్ను చూసి కూసిన పూర్తి కూత “గుడ్ మోర్నింగ్, మేడమ్”. నా అంతటి మగాణ్ణి చూసి అమ్మాయి అనుకోడం తను కూడా అమ్మాయే అయిన ఆ అమ్మాయికి అలా ఎలా అనిపించానా అని నిర్ఘాత పోయాను.

అనగా ఇది ఈ సారి ఇన్నేళ్ళ తరవాత వెనక నుంచి కాకుండా, ఏకంగా ముందు నుంచే తిరుగు లేని దెబ్బ తిన్నాను అన మాట..అదీ చిన్నప్పటిలా వీపు మీద దెబ్బ కాదు. నా హృదయం మీద కొట్టిన ఆడ దెబ్బ!...మరుక్షణమే నాకు దానికి కారణం అర్థం అయిపోయింది. ఈ నాటి ఫేషన్ ని అనుకరిస్తూ నేను సైతం మోకాళ్ళ కి పై దాకా తొడలు కనపడే పొట్టి లాగూ, ఆడా, మగా వేసుకునే లూజు, లూజుగా...కాలర్ కత్తిరించేసి మెడ కనపడే ‘టీ చొక్కా’ వేసుకున్నప్పటికీ, ఈ వెధవ కరోనా ఖర్మమా అని తగిలించుకున్న ‘మూతి గోచీ’ నా కొంప ముంచింది. దాని వలన నేను అమ్మాయిగా మారిపోయాను అని గమనించి వెనువెంటనే నా డేమేజే కంట్రోల్ ప్రణాళిక ప్రకారం ఆ మాస్క్ తీసి అవతల పారేసి, నా సొగసైన మీసాలు మెలేశాను. పాపం, ఆ చిన్నది ఏం చెయ్యాలో తెలియక ఓ వెర్రి నవ్వు పారేసి, యాదాలాపంగా సారీ సర్ అనేసి, ఎందుకైనా మంచిదని కాబోలు, తన మూతి ముసుగు కూడా పక్కకి తొలగించి ఎర్రటి పెదాల రంగు ప్రదర్శించి ‘పాల నడవ’ నుంచి ‘ఫేషన్ సామాగ్రి నడవ’ కి పారిపోయింది. అంటే ఫేషన్ ‘aisle’ అనమాట!.

ఇలాంటి అవకతవకలు నాకే కాదు, మీకు కూడా జరిగే ఉంటాయి కాబట్టి అందరినీ ఆ ఇబ్బంది నుంచి కాపాడడానికి..అనగా ఈ మాస్క్ ధారణతో ఎవరు, ఆడో, ఎవరు మగో తెలుసుకోడానికి ఏకంకా ట్రంప్ గారితో పంచుకునే ఒక గొప్ప ఆలోచన వచ్చింది. అనగా...అమెరికాలో ఆడవాళ్ళు అందరూ వంగపండు రంగు...అనగా పింక్ రంగు మాస్క్ లూ, మగాళ్ళందరూ నీలం రంగు మాస్క్ లూ ధరించి కరోనా నుంచి కాపాడుకుంటే, నాకు జరిగిన ఘోరమైన అవమానాల లాంటివి నిరోధించవచ్చును కదా!. ఇక అటూ, ఇటూ తేల్చుకోలేని వారు సగం పింకూ, సగం నీలమూ ధరిస్తే సరి పోతుంది. ట్రంప్ గారు ముందు మాస్క్ వేసుకోడం మానేసినా ఇప్పుడు మాస్క్ మంత్రం జపిస్తున్నాడూ కదా!.

నిజానికి ఇదే అవిడియా ఆంధ్రాలోనూ, హైద్రాబాద్ లోనూ కూడా పాటించవచ్చును కానీ, అక్కడ నా సిద్ధాంతాన్ని వక్రీకరించి, అక్కడ ఆగా, మగాలకి బదులు పార్టీ రంగులకి అనుగుణం గా పసుపు, నీలం, పింక్, కొండొకచో కొండవలి గుర్తుతో ఎర్ర రంగు మాస్క్ లు, లేదా

కాంగ్రెస్ రంగుల మాస్క్ లు ధరిస్తారేమో అని నా అనుమానం. ఏదైనా ఊరేగింపు లో ఒక వేపు నుంచి లక్షలాది మంది పసుపు మాస్క్ లూ, రెండో వేపు నుంచి నీలం మాస్క్ లూ ధరించి వస్తున్నారు అనుకుందాం. ఆ ప్రవాహాలు తల్చుకుంటేనే ఒళ్ళు గగుర్పొడుస్తోంది కదా! ఇప్పుడు అమెరికాలో కూడా ఎన్నికల సీజన్ కాబట్టి ఇక్కడ కూడా ట్రంప్ వాళ్ళు ఎర్ర రంగూ, బైడెన్ పార్టీ వారు నీలం రంగూ మాస్క్ లు వేసుకుని తిరుగుతారేమో చూడాలి.

ఏది ఏమయినా, ఏ రంగు మాస్క్ వేసుకున్నా... ఊపిరి ఆడి చావదు. అది ఒక రకం రిస్క్...కోక పోతే కరోనా రిస్క్....ఇదెక్కడి గొడవరా బాబోయ్!

COMMENTS